

Comentariu - De ce-as fi trist

În ultima etapă a liricii argheziene configurația sufletească a poetului este aceeași ca mai înainte. Framantarea, neconținută ciocnire de atitudini contradictorii își găsesc reflectarea în egală măsură în creațiile din ultimele volume de versuri ale poetului. Asistăm la o luptă între inepuizabilele resurse sufletești mereu improspătate și sentimentul că vârsta înaintată îl duce, inevitabil, spre un final al propriei existențe. Neputința de a învinge legile naturii îi creează adeseori poetului stări sufletești depresive. De cele mai multe ori însă în poezii din ciclul *Ritmuri* domina sentimentul satisfacției împlinirilor.

Astfel, în poezia *De ce-as fi trist*, T. Arghezi parca vrea să cuprindă, în sufletul lui, toate lucrurile oferite de viață și de natură. De aceea întrebarea "De ce-as fi trist?", care se repetă de trei ori la început de strofe, îl chinuie obsesiv pe poet, găsindu-și singur, în cele din urmă, un răspuns sau mai degrabă o consolare în elementele naturii și ale vieții din jur. De ce-as fi trist? că toamna târzie mi-e frumoasă? Poetul este conștient că vârsta la care a ajuns "toamna târzie" îi este frumoasă și liniștită, că a cunoscut lucrurile vieții și ale împlinirilor: "Pridvoarele-mi sunt cosuri cu flori, că de mireasă", casa îi este frumoasă și îndestulată: "Fereastra-mi este plină/ De iederi împletite cu vine de glicine./ Beteala și-o desface la mine și mi-o lasă./ Când soarele rămâne să-l găzduiesc în casă/ O prospectime nouă surade și învie/ Că de botez, de nunta și că de feciorie".

Mediul în care trăiește l-a îmbiat la viață, i-a dat speranțe în viitor. "De ce-as fi trist? că pacea duioasă și blajină/ Mă duce că o luntre prin liniști de lumină?/ E un suras și-n vrafuri de cărți, să mă alinte./ Vieti noi tresăr vieții din foste oseminte ./ Vad frunza că scoboară din ramuri câte una./ Le ruginise bruma ./ Le argintase luna ./ Aud și ganguritul de dragoste cu jale./ Oprit cu porumbeii pe coama casei mele".

Și totuși, poetul se simte singur, singurătatea "doarme culcată-n somn" alături de el, "De-alungul, între pături".

Finalul poeziei sugerează adevărata realitate morală a poetului, teama de moarte: "De ce-as fi trist? că nu știu mai bine să framant/ Cu sunet de vioară urciorul de pamant? / Nu mi-e clădită casa de sită peste Trotus ./ în pajistea cu crânguri? De ce-as fi trist? și totuși"

Sensul grav al poeziei este reliefat și de faptul stilistic, foarte semnificativ, poetul încheind fiecare vers printr-un punct. Versurile astfel concepute imprimă o tonalitate gravă, corespunzătoare sentimentului dominant din poezie.

Întalnim în poezie, epitete "toamna târzie", metafore "pridvoarele-mi sunt cosuri cu flori", comparații "cosuri cu flori, că de mireasă", personificări "soarele rămâne să-l găzduiesc în casă", "e un suras și-n vrafuri de cărți", interogații retorice "De ce-as fi trist? ești tot aici cu mine și tot cu mine-închis?", repetiții: "De ce-as fi trist?".